

با سلام

«نفس، فعلِ خود را نهان می‌کند»

گفت شیطان که بِمَا أُغْوَيْتَنِي
کرد فعلِ خود نهانِ دیوِ دنی
-مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۱۴۸۸

معنی بیت:

شیطان به خداوند گفت که تو مرا گمراه کردی. او گمراهی خود را به حضرت حق، نسبت داد و آن دیو فرومایه، کار خود را پنهان داشت.

اگر در این لحظه خشمگین هستیم، اما خشمِ خودم را انکار می‌کنم، اگر می‌ترسم، اما ترسِ خودم را انکار می‌کنم، یعنی فعل و رفتارِ خودم را همانند شیطان پنهان می‌کنم. مسلماً بعد از انکار، دیگران را مقصر می‌شمارم و حس قربانی بودن دارم، همانطور که شیطان گمراهی خود را به حضرت حق نسبت داد.

-آیا در این لحظه به هیجاناتی که از فکرهای پی‌درپی من ذهنی‌ام، پدید می‌آیند، آگاهی دارم؟
-آیا ناظر احساسات و دردهایم هستیم؟ یا آنها پنهانی، کارِ خود را می‌کنند و من در خواب ذهن فرورفته‌ام.

پندار کمال، مرا از دیدن خشمِ خودم، رنجش، کینه، حسادت و ترسِ خودم باز می‌دارد. این لحظه سرگین‌های نگِ جوی را می‌بینم که مرا در گمراهی انداخته‌اند.
وقتی در اتفاق این لحظه دیگران را نشانه می‌گیرم، حتماً در انکارِ افکار و اعمالِ من ذهنی‌ام غرق شده‌ام و شیطان به کارِ نهان کردن، مشغول است و من از فعلِ حق، غافل و بی‌خبر هستم.

نفس و شیطان، هر دو یک تن بوده‌اند
در دو صورت، خویش را بنموده‌اند
مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۴۰۵۳

با احترام

نوشین